

Besvarelse (11/6 79):

Arbejdsministeren (Auken):

Der foreligger ikke oplysning om, hvem deltagerne i blokaden er, og jeg mener ikke, det er min opgave at prøve at få sådanne oplysninger frem. Jeg kan derfor ikke sige, om de pågældende får arbejdsløshedsdagpenge eller offentlig hjælp i henhold til bistandsloven.

Jeg kan i øvrigt ikke se, hvad det har med blokadesagen at gøre, om de pågældende modtager dagpenge eller offentlig hjælp.

Til *statsministeren* (30/5 79) af:

Waldorff (VS):

»Hvordan vil statsministeren forklare sin påstand om, at det er op til det enkelte lands myndigheder at foretage sikkerhedsgodkendelse af komponenter i formeringsreaktorer, når det direkte fremgår af målsætningen med EFs forskningsprogram, at målet er, at godkendelse i ét medlemsland skal gælde for andre lande, og betyder det, at regeringen tager afstand fra målsætningen, som den er formuleret af Kommissionen?«

(Spm. nr. 1037).

Begrundelse.

I svaret på mit spørgsmål, nr. 984, om målsætningen med formeringsreaktorprogrammet viger statsministeren uden om en direkte besvarelse. Det er ikke muligt at anerkende EF-Kommissionens formulering af målsætningen, samtidig med at man fastholder, at det skal være op til det enkelte lands myndigheder at foretage en sikkerhedsgodkendelse.

Enten vil regeringen tage afstand fra Kommissionens målsætning – og altså sørge for at den ikke accepteres af ministerrådet, eller også har man accepteret en vidtgående harmonisering på reaktorsikkerhedsområdet.

Besvarelse (13/6 79):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Det foreliggende kommissionsforslag om et forskningsprogram vedrørende koder og normer for formeringsreaktorer omfatter kun 5-årsperioden 1979–1983 og har alene som formål i løbet af dette tidsrum at tilvejebringe det tekniske grundlag for en eventuel

gradvis fjernelse af visse medlemsstaters uligheder mellem koder og normer for komponenter til disse reaktorer.

Der er her kun tale om et teknisk anliggende vedrørende konstruktion af reaktorkomponenter, og forskningsprogrammet omfatter således ikke harmonisering af de nationale myndigheders krav til atomkraftværkers nukleare sikkerhed.

I sin omtale af den langsigtede målsætning – altså ud over programmets 5-årsperiode – taler Kommissionen kun om muligheden af, at en medlemsstat vil kunne acceptere en anden stats godkendelse af de enkelte komponenters forsvarlighed – ikke om at godkendelsen automatisk »skal gælde« i andre stater, som anført af hr. Waldorff.

Regeringen ser på denne baggrund ingen grund til at tage afstand fra forslaget langsigtede målsætning.

Såfremt Kommissionen eventuelt senere måtte fremkomme med forslag af bindende karakter, som antydte af hr. Waldorff, vil regeringen i lyset af et sådant forslags konkrete indhold fastholde de nationale myndigheders ret til selv at foretage en sikkerhedsmæssig vurdering af de enkelte reaktorkomponenter i det omfang, det måtte være ønskeligt i forhold til de pågældende nationale krav til nuklear sikkerhed som helhed.

Til *socialministeren* (30/5 79) af:

Inge Krogh (KrF):

»Mener ministeren, at et ægtepar, der henholdsvis er godkendt som dagplejemor og dagplejefar, kan have mere end 5 børn i dagpleje i hjemmet?«

(Spm. nr. 1038).

Begrundelse.

Ifølge bistandsloven kan der i en dagpleje være op til 5 børn. I et tilfælde, hvor begge ægtefæller var normeret til at have 5 børn hver, nedsatte det sociale udvalg det samlede antal til 5. De fysiske forhold i hjemmet var i orden.

Besvarelse (18/6 79):

Socialministeren (Erling Jensen):

Ifølge bistandslovens § 63, stk. 1, må ingen modtage mere end 2 børn under 14 år i privat dagpleje mod betaling uden at have tilladelse.